

Školitelský posudek na magisterskou práci Michala Rindoše „Molekulární fylogeneze a historická biogeografie lišajovitých rodu *Agrius* (Lepidoptera: Sphingidae)“

Běžné druhy bývají objektem výzkumu méně často než druhy vzácné. Ještě vzácněji jsou zkoumány druhy s opravdu velkým areálem výskytu, přestože tak velké areály jsou v přírodě vzácné. Jednou takovouto opomíjenou skupinou je rod lišajů rodu *Agrius*, který si pro svou diplomku Michal vybral. Důležitost tohoto tématu však zatím pomínu a nechám ji na oponentech, místo toho se zaměřím na tvůrce této práce.

Michala jsem poznal před lety, kdy byl ještě studentem bratislavské Přírodovědecké fakulty Univerzity Komenského. Ani nebylo těžké ho přesvědčit, aby změnil fakultu i stát a šel raději k nám. Hned se začal začleňovat do práce mé i kolegů, k čemuž mu pomohla schopnost navazovat spolupráci s téměř kýmkoli kombinovaná s nezvykle širokým záběrem práce (motýli, blanokřídlí volně žijící i parazitoidi atd.). Na rozdíl od ostatních studentů čekajících, až jim materiál seženu ihned po zadání práce kontaktoval množství lidí z celého světa a získal tak neuvěřitelný materiál ze 76 zemí světa! Samozřejmě ne vše se podařilo osekvenovat, takže v práci z nich bylo použito „pouhých“ 128 vzorků. Mezi tím se však věnoval i dalším odborným aktivitám. Například publikoval seznam jedné podčeledi lumků žijících na Slovensku (se spoustou nových nálezů), popsal nový druh lišaje z JV Asie, stal se kurátorem sbírky bekyní v mnichovském muzeu Thomase Witta, spolupracuje s Rezou Zahirim, pracujícím v Kanadě, na fylogenezi bekyní a samozřejmě pro mě sekvenuje hromadu vzorků afrických motýlů. Takže je skoro s podivem, že dokázal dodělat a včas odevzdat svou magisterskou práci.

Situaci odevzdání navíc komplikoval fakt, že jsem v dubnu na služební cestě v Indii, v provincii, kam byl mnoho desetiletí zakázán vstup cizinců a místo abych využíval poslední dny pobytu sběrem dat a hmyzu, trávil jsem je sezením v hotelu na mizerném věčně padajícím internetu kontrolou jedné „finální“ verze za druhou. Ještě dokážu pochopit, když se posunutí termínu odevzdání nepovoluje na žádost studentů, ale že se nepovoluje ani na žádost školitelů považují za systémovou chybu. Posunutí termínu odevzdání o několik dní by konečně podobě práce jednoznačně prospělo, některých opomenutí jsem si všiml až po odevzdání. Navíc oproti minulosti byl termín nesmyslně brzy (19. dubna, tedy den před mým návratem) – a i tak nebyly oponentské posudky odevzdané včas. Přijde mi jako pohádka, že v předchozích dvaceti letech, kdy bylo každoročně magisterských prací odevzdáváno mnohem více než nyní, se situace zvládala, i když byly termíny mnohem benevolentnější.

Ještě si neodpustím druhou kritiku systému – povinný minimální rozsah diplomových prací. Ten je podle nějaké fakultní metodiky nastaven na 60 normostran bez příloh. Takže v praxi studenti do slušné práce strkají nesmyslné kapitoly, kam píšou blbosti jen aby nahnali počet stran. Což kontrastuje s tím, co po studentech chceme my. Tedy aby jejich text vypadal jako publikovatelná práce. Co se to s fakultou během několika let stalo?

Abych posudek nějak uzavřel, jsem rád, že se Michal rozhodl studovat pode mnou, doufám, že případné menší nedostatky překoná a že po dokončení státnic nezatrpkne a bude v mém týmu pokračovat i v doktorském stupni studia. Protože sehnat samostatného motivovaného studenta, který navíc již tematicky rozumí, je schopen si rychle vybudovat kontakty a je ochotný práci věnovat všechen svůj čas je v Českých Budějovicích již značný oříšek.

Na Dobré Vodě u Českých Budějovic, 21. května 2017

Zdeněk Faltýnek Fric

Zdeněk Faltýnek Fric